

РЕШЕНИЕ

№ 7655

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4606** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена от Б. Л. П. срещу Национална гвардейска част (НГЧ) и Военно медицинска академия (ВМА) - [населено място].

Ищецът твърди, че по отношение на него са издадени две незаконосъобразни заповеди, отменени впоследствие с влезли в сила съдебни решения. Това са:

1. Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ, с която е прекратен договора му за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ. Твърди, че тази заповед е отменена с решение № 7707 от 14.12.2017г., постановено по адм.дело 3237/2016г. на АССГ, оставено в сила с решение № 1107 от 20.03.2019г. по адм.дело 3031/2018г. на ВАС.

2. Експертно решение № 31/4/7.3.2016 г. на ЦВМК км ВМА, отменено с решение, постановено по адм.д. № 2855/2016 г., оставено в сила с решение по адм.д. № 8098/2016 г. на ВАС.

В резултат на отмяната на тези заповеди през май 2019 г. е възстановен на заеманата работа.

Твърди, че в резултат на тези незаконосъобразни актове е претърпял имуществени вреди – неполучаване на възнаграждение за времето, през което е останал без работа. Ето защо претендира обезщетение в общ размер от 36 000 лева, ведно със законната лихва от 11.03.2016г., изразяващи се в пропуснати ползи - от неполучени заплати за

период от 36 месеца след освобождаването му от служба на 11.03.2016г. с незаконосъобразна заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ до възстановяването му на работа.

Ето защо иска да бъдат осъдени ответниците да заплатят солидарно претендираната сума. Евантуално – претендира присъждане на сумата поравно от всеки един от ответниците.

С молба-уточнение от 7.4.2023 г. ищецът е посочил, че претенцията е за целия претендиран период.

Ответникът Национална гвардейска част твърди, че искът срещу него е недопустим доколкото е предмет на разглеждане и на адм.д. № 2821/2020 г. на АССГ. Определението е влязло в сила. Евантуално – твърди, че искът е неоснователен. В изложената фактическа обстановка има съществени фактологически грешки, неточности и пропуски. Те се опровергават и от събраните по делото писмени доказателства. Същевременно ищецът е спестил това, че многократно е бил наказван заради нарушение на дисциплината, като подробно описва своите възражения. Налице е произнасяне от Комисията за защита от дискриминация. При напускане на работа на ищеца са заплатени всички полагащи се обезщетения при уволнение. Оспорва твърдението, че именно в резултат на уволнението ищецът е бил поставен в невъзможност да порага труд. Последвалият развод на ищеца няма отношение към кариерното му развитие. Твърдението за десоциализация е голословно.

Ответникът Военно медицинска академия оспорва иска. Твърди, че е недопустим. Това е така доколкото ЗОДОВ не се прилага когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение. В случая приложим следва да е чл. 172, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили. Евантуално поддържа, че искът е неоснователен. С отмяната на експертното решение, което е издал този ответник, не се презумира настъпването на вредите. Липсва причинна връзка. Оспорва фактическите твърдения в исковата молба.

СГП счита, че исковете са основателни.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Установява се, че със заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ е прекратен договора на ищеца за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ. Заповедта е оспорена и отменена с решение № 7707 от 14.12.2017г. по адм.дело 3237/2016г. на АССГ, оставено в сила с решение № 1107 от 20.03.2019г. по адм.дело 3031/2018г. на ВАС.

Заповед № ЛС-37/11.03.2016 г. на Командира на НГЧ е постановена въз основа на експертно решение по годността за военна служба на Централната военномедицинска комисия (ЦВМК) при В. академия № 31/4/07.03.2016 г., и на основание чл. 162, т.3, във вр. с чл. 161, т. 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ), във връзка с чл. 77 ППЗОВСР. С цитираното решение ЦВМК приема, че освидетелстваният П. е с диагноза увреждане на междупрешлените дискове в торакален и лумбален отдел на гръбначния стълб, дискова херния на ниво ТН12-Л1, дискова херния на ниво Л4-Л5, дискова херния на ниво Л5-ЕС1, протрахиран болков синдром е негоден за военна служба на основание медицински стандарти 2013.

Решението на ЦВМК е отменено с влязло в сила на 18.07.2017 г. съдебно решение №

3574 от 26.05.2016 г. по адм.дело № 2855/2016 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 9522 от 18.07.2017 г. по адм.дело № 8098/2016 г. на Върховния административен съд. В мотивите на решение №4107 от 20.03.2019г. по адм.дело №3031/2018г. на ВАС изрично е посочено, че Заповед №ЛС-37/11.03.2016г. издадена от Командира на НГЧ е постановена в нарушение на административно производствените правила, преди да е установено със стабилен административен акт настъпила негодност за военна служба на военнослужещия, доколкото решението на ЦВМК е подлежало на обжалване съгласно чл.112, ал.1, т.3 и т.4 от Закон за здравето. Т.е. преди влизането в сила на Експертното решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК за директора на НГЧ не е съществувала обвързаност и задължение да прекрати правоотношението с ищеца поради непригодност за военна служба.

Със заповед № ЛС-55 от 13.05.2019г. на командира на НГЧ, ищецът е възстановен на длъжността „Оркестрант I група“ в Гвардейския представителен духов оркестър на Националната гвардейска част.

Представено е Решение № 122 от 11.04.2016г. на КЗД, с което е установено, че командирът на НГЧ не е осъществил нарушение на ЗЗДискр. под формата на тормоз или пряка дискриминация по признак „убеждение“ спрямо Б. Л. П..

Със заповед № ЛС-55/13.5.2019 г. ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, считано от 20.3.2019 г.

С решение № 110 от 01.09.2017г. по гр.д.401/2017г. на РС Сливница бракът между ищеца и Р. П. К. е прекратен по взаимно съгласие, а не поради дълбоко и непоправимо разстройство.

По делото е представено решение № 707/9.2.2021 г., постановено по адм.д. № 2821/2020 г. на АССГ, по предявените от ищеца Б. Л. П. срещу Национална гвардейска част и Военно медицинска академия искиове за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 36000,00 лева, претендирани за периода от 11.3.2016 г. до м. май 2019 г., ведно със законната лихва от 11.03.2016г., претендирани като равностойността на неполучено възнаграждение за труд, за период от 36 месеца след освобождаването му от работа със Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ [населено място]. Решението не е влязло в сила, доколкото е оспорено пред ВАС, като там е образувано адм.д. № 6417/2021 г., насрочено за 24.1.2023 г.

Представено е копие от трудова книжка, за която съдът констатира, че е идентична с представения в с.з. от 3.10.2023 г. оригинал, видно от което се установява, че трудовата книжка е издадена на 31.3.2016 г., от „Виимет“ ЕООД, като ищецът е постъпил в дружеството на 16.3.2016 г. и е напуснал на 1.4.2016 г. Впоследствие за процесния период е постъпвал при различни работодатели, вписани в трудовата книжка.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и установеното по делото, намира следното.

Счита за неоснователно възражението на ответниците за „недопустимост“ на предявените срещу него искиове. В този смисъл определението на ВАС, постановено по адм.д. № 11318/2022 г. на ВАС, което е задължително за съда.

По основателността на исковите.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗОВСРБ При отмяна на освобождаването от съда военнослужещият има право на обезщетение в размер на месечното му възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 6

месеца. Когато през това време е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата във възнагражденията.

Съгласно чл. 234, ал. 1 ЗОВСРБ (Доп. - ДВ, бр. 16 от 2010 г., в сила от 26.02.2010 г., доп. - ДВ, бр. 98 от 2016 г.) Обезщетенията на военнослужещите по този закон се определят на базата на brutното месечно възнаграждение, дължимо към датата на освобождаването от военна служба,, което включва:

1. основното месечно възнаграждение;
2. (изм. - ДВ, бр. 16 от 2010 г., в сила от 26.02.2010 г.) допълнителни месечни възнаграждения за продължителна служба, за специфични условия при изпълнение на военната служба с постоянен характер и за образователна и научна степен "доктор" или за научна степен "доктор на науките".

Безспорно по делото е /а и се установява от събраните доказателства/, че ищецът е бил освободен от служба, а впоследствие – възстановен с влязо в сила съдебно решение. Безспорно, при наличието на този фактически състав, в негова полза се пораждат правата по чл. 172, ал. 1 ЗОВСРБ.

Същевременно обаче се установява, че на ищеца е заплатено на 17.6.2022 г. обезщетение по чл. 172, ал. 1 ЗОВСРБ в размер на 5203,03 лв. В този смисъл заповед № ЛС-42/23.5.2022 г., платежно нареждане от 17.6.2022 г., както и писмото от 11.9.2023 г. от ТП на НОИ С.-град. Ето защо съдът намира за неоснователно твърдението на ищеца, че не му е заплащано обезщетение за оставане без работа. Същевременно, негова е доказателствената тежест да докаже, при условията на пълно и главно доказване тези му твърдения.

По отношение на иска за разликата до пълния предявен размер от 36 000 лв. и за периода извън този по чл.172, ал. 1 ЗОВСРБ. Видно от установеното, за този период ищецът действително е оставал без работа, за част от периода е работил по различни правоотношения, като в трудовата книжка е вписван и размерът на получаваното възнаграждение, който е бил и по-малък от получавания при ответника. Същевременно обаче цитираната норма изрично предвижда, че обезщетението следва да е за времето, за което е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. Т.е. нормата изрично предвижда граница на обезщетението за имуществени вреди, над която не следва да се присъждат такива.

По отношение на твърдението на ищеца, че в процесния случай приложение следва да има решението на ВАС от 6.11.2023 г., постановено по тълкувателно дело № 2/2021 г. В него е даден отговор на въпроса дали нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетението за неимуществени вреди от оменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение. В него изрично е посочено /така мотивите от решението/, че в случаите на претендирани имуществени вреди следва да се присъди обезщетение до размерите, предвидени в цитираните там закони, вкл. и по чл.172, ал. 1 ЗОВСРБ.

Ето защо искове за солидарното им осъждане следва да се отхвърлят.

Предвид неоснователността на главните искове следва да се разгледат евентуално предявените искове за разделното осъждане на ответниците да заплатят претендираната сума, поради същите съображения, а именно че ищецът не може да претендира вреди по-големи от посочените по-горе, като обезщетението за направата им е заплатено.

По разноските.

Ответникът Национална гвардейска част претендира заплащане на сумата от 3650 лв. адвокатско възнаграждение, за което е представил доказателства за плащането му – така извлечението от Банка ДСК от 9.6.2023 г. Ищецът направи възражение за прекомерност на възнаграждението, както и това, че този ответник е бил защитаван и от юрисконсулт. Възраженията на ищеца съдът намира за неоснователни. Това е така, доколкото този ответник изрично заяви, че желае заплащането да се извърши само като за един адвокат и се отказа от претендирането възнаграждение за юрисконсулт, с което са изпълнени предпоставките на чл. 78, ал. 1 ГПК. На следващо място, така заплатеното възнаграждение е близко до минимума по чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което определено съгласно тази норма следва да се определи в размер на 3530 лв. Ето защо съдът намира, че следва да се присъди претендираното възнаграждение.

По отношение претенцията на ответника ВМА за юрисконсултско възнаграждение. Предвид неоснователността на исковете съдът намира, че следва да се присъди такова в размер на 100 лв.

Воден от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Б. Л. П., ЕГН [ЕГН] икове срещу Национална гвардейска част и Военно медицинска академия за солидарното им осъждане да заплатят сумата от 36000 лв., ведно със законната лихва от 11.03.2016г., претендирана като пропуснати ползи - от неполучени заплати за период от 36 месеца след освобождаването му от служба на 11.03.2016г., в резултат от незаконосъобразна заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на Национална гвардейска част до възстановяването му на работа – на 20.3.2019 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Б. Л. П., ЕГН [ЕГН] икове срещу Национална гвардейска част и Военно медицинска академия за осъждането им да заплатят поравно сумата от 36000 лв. или по 18000 лв. всеки един от тях, ведно със законната лихва от 11.03.2016г., претендирана като пропуснати ползи - от неполучени заплати за период от 36 месеца след освобождаването му от служба на 11.03.2016г., в резултат от незаконосъобразна заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на Национална гвардейска част до възстановяването му на работа – на 20.3.2019 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

СЪДИЯ: